

PRESENTACIÓ DEL TEXT

L'obra se situa l'any 1995, 7 anys després de la tràgica explosió, per immolació, de l'avió nord americà Am. 103, les deixalles del qual varen caure a Lockerbie, una xicoteta població escocesa. El resultat de l'accident van ser les morts de quasi 300 persones, 270 passatgers i 11 baixes locals. L'autora recrea en l'obra, a partir d'aquests fets reals, l'arribada a Lockerbie d'una parella de New Jersey, que va perdre el seu fill a l'accident, per tal de trobar algun vestigi. Alhora, un grup de dones del poble s'han associat en memòria dels desapareguts, amb l'objectiu de rentar i tornar la roba que trobaren de les víctimes, en una mena de "ritual purificador".

Per altra banda el govern nord americà (personalitzat en un membre del departament de l'estat), que dóna per conclosa la investigació, demana la destrucció de

totes les restes de l'accident. L'autora Brevoort utilitza les convencions de la tragèdia (cor, llenguatge, situacions...) per a parlar de l'horror i el dolor que generen una situació com aquesta, i la generositat d'unes dones que només volen posar un poc d'amor a tanta barbàrie.

Malauradament esta situació no ens és aliena. En pocs anys hem patit la brutalitat dels atemptats. A Madrid, Nova York, Londres... Sovint, dins de la comoditat del països rics on vivim, sembla injust que ens commouen tant per estes desgràcies amb els milers de persones que moren cada dia, per exemple, de fam. Sincerament a mi em commou tot, i em sento afortunada només pel fet de poder menjar i viure cada dia. Però esta obra m'ha tocat. Passa de vegades. M'imagino perquè toca els grans temes del món: l'amor i, sobre tot, la mort. La mort que patim tots. Encara que ens esforcem en girar-li l'esquena i que ens afecta en algun moment. Quan apareix tot canvia.

Això és el que es passa a la parella protagonista quan perden el seu fill, res no és igual. Totes les morts són igual de doloroses, però quan no tens un cos, unes restes que soterrar, que resar, etc, el món perd totalment el sentit.

M'agrada perquè l'autora entra en matèria sense por. Tot el que em faria pudor dir, ella ho fa amb claredat i senzillesa. No té por a la catarsi i es per això que utilitza els esquemes i elements de la tragèdia per tal de sustentar una història plena d'emocions. És impossible que et deixe indiferent.

Gemma Miralles

Directora de l'espectacle

FITXA ARTÍSTICA

INTÈRPRETS

Joan Gadea
Pepa Miralles
Pep Sellés
Empar Ferrer
Laura Uselet
Amparo Oltra
Verònica Andrés

TEXT

Deborah Brevoort

DIRECCIÓ

Gemma Miralles

TRADUCCIÓ

Àlex Cantó

REVISIÓ DE LA TRADUCCIÓ

Maria José Seguí
Ferran Isabel

VERSIÓ EN CASTELLÀ

Jose Manuel Castrillo

VESTUARI

Joanmi Reig

IL·LUMINACIÓ I ESPAI ESCÈNIC

Víctor Antón

FOTOGRAFIA

Jordi Pla

MUSICA I BANDA SONORA

Josep Maria Zapater

IMATGE GRÀFICA

Pep Sellés

PERRUQUERIA I MAQUILLATGE

Josán Carbonell

FITXA TÈCNICA

COREOGRAFIES
Silvia Montesinos

REALITZACIÓ VESTUARI
Doblete

VÍDEO
Visual Producciones

GRÀFIQUES
Logisprint

ASSESSORIA / GESTORIA
Assessoria Lex, S.L.

AJUDANTS DE PRODUCCIÓ
Ferran García
Luis Velez
Lidia Miró

TRANSPORT
Transjoma S.A.

MATERIAL TÈCNIC
Same s.l.

COMUNICACIÓ
Míriam Espinós

PRODUCCIÓ
Joanfra Rozalén

AGRAÏMENTS
Assad Kassab
Pepe Miravete
Josep Antoni Santacreu
Joan Berbegal
Maria José Peris
Mireia Pérez

